

MICHEL CAGNIÉ

“Només aspira a la tranquil·litat”, diu un amic seu que no vol donar el nom, com la resta de gent pròxima a Strauss-Kahn.

La vida que somia Strauss-Kahn

L'ex-president del Fons Monetari Internacional, Dominique Strauss-Kahn, desitja tornar. No com a polític, sinó com a expert en economia. Però, per a aconseguir-ho, primer ha de fer que hom obliidi el passat.

Un home és en una discoteca, envoltat de tres dones joves i rosses, que riuen i posen per a una foto amb ell. Té els ulls tristos, la cara com petrificada, com si sospités que això que està fent no fos una gran idea.

L'home és en Dominique Strauss-Kahn, de 63 anys. Les dones porten gorres de beisbol amb el nom del còctel “Sex on the beach” inscrit, i el club es diu Le Matignon, precisament com la residència del primer ministre francès.

Hi hagué un temps en què fins i tot l'Hotel Matignon i el càrrec de primer ministre li anaven petits a Dominique Strauss-Kahn. Era un gegant, el president del Fons Monetari Internacional,

un economista a nivell mundial, que ben bé podia haver estat el proper president francès.

Amb això, arribà la cambrera Nafissatou Diallo, que el va acusar d'haver-la obligada a practicar-li sexe oral el 14 de maig del 2011 a la *suite* 2806 de l'hotel Sofitel de Manhattan. Va anar a parar a la presó, es va convertir en objecte de persecució i el seu comportament intrusiu envers les dones va esdevenir tema d'interès mundial. El procediment en la seva contra es va sobreseure al cap de pocs mesos: la credibilitat de la testimoni fou posada en dubte.

Però a Strauss-Kahn ja feia estona que l'havien prejutjat un monstre. Va convertir-se en un pària, en una figura

ridícula. “Va ser la baixada a l’infern”, diu Michel Taubmann, el seu biògraf, que parla sovint amb ell.

Pot un home tornar a ser respectable després d'una tal humiliació? Hi pot haver un retorn per a Dominique Strauss-Kahn?

Ell mai no ha abandonat aquesta esperança, i des de fa mesos hi treballa seriosament. De les ruïnes a què s'ha vist reduïda la seva vida anterior es vol bastir una existència nova: una o dues vegades el mes apareix en alguna conferència com a orador altament remunerat, a la Xina, a la Gran Bretanya, al Marroc, a Corea del Sud o a Tailàndia.

Utilitza els seus coneixements i els seus antics contactes per a aconsellar països emergents i organitzacions internacionals. Ordeix negocis entre empreses franceses i estrangeres, s'ocupa del gas d'esquist a Israel i del mercat tèxtil a la Xina. Els seus amics diuen que els negocis li van força bé.

“No es vol justificar més per la seva vida anterior”, declara el biògraf Taubmann. “La crisi econòmica el té molt ocupat. Quan n'enceta la conversa s'encén d'entusiasme, i se sent frustrat pel fet que ja no hi té cap paper i no hi pot prendre part”.

Strauss-Kahn no es vol deixar entrevistar sobre la seva nova vida. “No aspira a res més que a la tranquil·litat”, diu un amic seu que el veu regularment, però que no es vol deixar citar pel nom, com la resta de gent pròxima a Strauss-Kahn. Afirmen que ara és una persona privada, ja no és una persona d'interès públic. Als *paparazzi* que el fotografien d'amagat, a ell i a la seva nova xicota, que és 20 anys més jove que ell, els cobreix de demandes judicials. Els pocs amics íntims que li han quedat senten la necessitat de protegir-lo del món cruel.

Hi ha una cosa, però, que Strauss-Kahn sap: per a ell la política s'ha acabat. Els qui l'envolten diuen que ho ha deixat.

I, tot i així, aquest capítol no el deixa en pau, com no podria ser d'altra manera. Amics que l'han visitat les últimes setmanes parlen d'un home que s'expressa molt críticament sobre la presidència de François Hollande. En critica que no fixa cap rumb per a la gent, que no explica què s'hauria de fer. A més, dels membres del govern actual, en rebria ben pocs. Diuen que,

a propòsit d'això, hi té una relació més aviat amarga.

Molts dels que l'envolten estan tristos pel fet que DSK, com l'anomenen, no pogués arribar a ser l'excel·lent president que veien en ell. “Com més sento a parlar Hollande, més em dic que és una pena que en Dominique no sigui al seu lloc”, diu un d'ells. La seva popularitat augmenta, sovint li parlen pel carrer: la gent es vol fer fotos amb ell i ell els ho permet.

Però Strauss-Kahn principalment està ocupat a treure's del davant els impediments per al seu retorn: les investigacions i els procediments que té en contra. Només quan s'hagin sobresegut podrà tornar a la vida pública com un home rehabilitat. Ja se'n van resoldre uns quants el 2011, com per exemple el procediment penal de Nova York. No, però, el de l'escriptora Tristane Banon, que el va acusar d'haver intentat violar-la.

En els últims mesos els seus advocats han reeixit en molts altres fronts: el 10 de desembre es va retirar l'acusació civil que va fer Nafissatou Diallo, que abans era cambrera, a canvi de certa suma de diners. I una *escort* va retirar l'acusació a DSK d'haver-la violada en una orgia a Washington.

Però poc abans de Nadal els seus advocats van fracassar a l'hora de fer sobreseure l'últim procediment vigent en contra d'ell: el *cas Carlton*, en el qual ell i vuit persones més són investigades per “proxenetisme agreujat en banda organitzada”. Amb això també l'amenaça un procediment judicial.

Strauss-Kahn havia participat en orgies organitzades per un home de negocis que s'hi volia congraciar. En la seva defensa va dir que no va veure que es tractés de prostitutes, que les dones ja eren nues. Els altres acusats confirmen que ell no va tenir res a veure amb l'organització d'aquestes vetllades: per això els seus advocats no creuen que se'l pugui acusar. Però el procediment es pot allargar durant anys.

En l'única entrevista que se li ha fet en més d'un any, Strauss-Kahn va dir a la revista *Le Point* que equivocadament va pensar que podia tenir una vida privada com li plagués: “I això també implica poder tenir un comportament desenfadat entre adults que hi estan disposats. Hi ha moltes festes d'aquestes a París, us en sorprendríeu de qui hi trobaríeu”.

AFP
Nafissatou Diallo, qui acusà DSK d'haver-la obligada a practicar-li sexe oral, amb un dels seus advocats, Kenneth P. Thompson, a la seua arribada als jutjats del Bronx.

EFE

Diu que va ser massa innocent, perquè un polític no pot fer el mateix que fa un empresari o un esportista. “M’havia allunyat massa de la societat francesa”.

Diu que no va fer res prohibit, que tot just va practicar un estil de vida polèmic: el llibertinatge, entre les seves orgies i el sexe en grup de certa part de la *jet-set*, que té certa tradició a França des del segle XVII. *L'Express* va citar DSK amb el comentari: “A ell se'l condemna mentre que el llibre d'erotisme sado-masoquista *50 Shades of Grey* es converteix en un *best-seller*: això demostra la moral hipòcrita dels francesos.

La gran desconeguda d'aquesta història és Anne Sinclair. Ningú sap fins a quin punt coneixia la doble, o fins i tot triple, vida d'ell. Quan es va casar amb DSK el 1991, ella era l'estrella, la periodista televisiva més bonica del país. Els milions de la seva família els van permetre viure luxosament. Només gràcies als diners d'ella, va poder ell sortir de la presó de Nova York sota fiança. Després que Strauss-Kahn tornés a París la tardor del 2011, es van tornar a canviar els rols: la seva esposa es va convertir en la redactora en cap del *Huffington Post* francès. I el marit, que abans havia

estat l'amfitrió del món, seia ensorrat al pis que compartien, l'havien deixat de convidar a festes i jugava a escacs amb l'iPad.

La relació no va sobreviure a l'escàndol: Anne Sinclair se'n va separar l'estiu passat. Ell va deixar l'apartament luxós de 240 metres quadrats a la Place des Vosges i des de llavors viu a Montparnasse, al districte 14, a l'altra vora del Sena, en un edifici modern situat en un gran bulevard. Allà també hi ha la seu de la seva nova empresa: Parnasse, fundada el 4 de setembre, capital: 1.000€. Li serveix per a realitzar factures, i es tracta només de les tristes deixalles d'una carrera.

El seu biògraf, Taubmann, afirma: “En moltes ocasions al llarg de la seva vida Strauss-Kahn s'ha aixecat del nores, és un jugador que ho ha perdut tot moltes voltes. Als anys noranta va perdre la seva cartera de ministre, llavors va fundar el Cercle de l'Industrie, un club per a directius d'empreses que més tard va esdevenir la base del seu èxit. Però podrà assolir un èxit semblant un cop assolida ja l'edat de jubilar-se?”

No ha parat de desvetllar l'interès: els mitjans francesos informen sobre cadascun dels seus moviments, tot i que ell vol que el deixin en pau. Fa poc va ser fotografiat en les seves vacances familiars de Nadal a Savoia. Per cap d'any els *paparazzi* li van fer fotos gens afavoridores mentre seia en una platja de l'illa Maurici i mirava el seu iPad.

En el programa satíric *Les guignols de l'info*, de titelles que parodien els polítics, sempre apareix com un tipus vestit amb un barnús estampat de lleopard a qui se li pregunten coses com a expert en economia, però com a resposta només deixa anar comentaris picants fins que el moderador no l'atura.

La gràcia del titella és que ha donat la volta al problema de Strauss-Kahn: l'home que vol parlar sobre economia ha degenerat en una caricatura que fa pensar als francesos, primer de tot, en marranades.

Per això, la seva lluita més dura ja no és per demostrar la seva innocència, sinó desempallegar-se de la seva ridiculesa.

Mathieu von Rohr

© *Der Spiegel*

Traducció d'Ariadna Rovira